

[Erhard Jakobsen.]

træffe nogle af de folk, som det så ud til ville komme til magten, og jeg sagde med det samme: de folk er fuldt på højde, både i demokratisk holdning, i mod og i beslutsomhed, med alle dem, jeg har truffet rundt omkring i europæiske parlamenter. Det viser sig nu.

Jeg ville i hvert fald gerne, om udenrigsministeren fra denne talerstol i dag ville udtrykke en beklagelse af det, der har fundet sted i den seneste tid. Hermed mener jeg af det, at man har dræbt folk, som nu lever i et frit land. Det er ikke nogle folk, der er ryddet væk, fordi de har gjort et eller andet, det er folk, der er ryddet væk som led i en terrorbandes aktioner. Jeg bruger ikke udtrykket »mord«, sådan som andre har brugt det tidligere, men jeg synes, det ville være klædeligt, om der ud over min stemme i dag måtte høres flere, der udtaler en skarp fordømmelse af de terroraktioner, der i det nye, unge, opvoksende spanske demokrati er med til at lægge hindringer i vejen for nogle, der sandelig har det svært nok i forvejen.

Så parcelhusene. Jeg vidste da godt, at dagen ikke kunne forløbe, uden at vi skulle have de sædvanlige trusler hængende i luften. Det hedder så fint noget med samfundsskabte værdier og arbejdsfrie indtægter og værdistigninger osv. Lad det være sagt rent ud, at fra centrum-demokraternes side vil der blive ydet en energisk modstand imod ethvert forsøg på at lægge større byrder på de danske parcelhusejere. Jeg bestrider al den snak om parcelhusejernes vældige fordele. Parcelhusejere er ikke anderledes mennesker end alle de andre, der ikke har parcelhus.

Nogle har fordel ud af nogle love, og nogle må betale som følge af nogle love. Har man engang forestillet sig, hvad loven giver af fordele til en forholdsvis velstående person, der bor i en lejlighed, lad os sige fra 1960 eller noget i den retning? Han bor for 700 kr. om måneden, men lejligheden ville, hvis loven ikke var der, koste 1.500 kr. om måneden. Det vil sige, at den mand sparer 800 kr. i husleje. Men han sparer meget mere, for for at betale 800 kr. mere i husleje skulle han tjene 2.000 kr. mere om måneden og så betale skat og så betale sin husleje. Det er en fordel på 24.000 kr. om året. 80 pct. af parcelhusejerne har i hvert fald ikke en fordel, der svarer til dette.

Når jeg hører hr. Knud Jespersen tale om lønarbejdere på den ene side og parcelhusejere

på den anden side, hvad er det så for noget? Det er da de samme mennesker, langt de fleste er da de samme. Det er jo netop typisk for parcelhuset i Danmark, at det er allemandseje. Det er dem, der har villet have et parcelhus, dem, der har villet ofre noget, sætte noget ind på det og har afstået fra noget andet, der har det. Derfor håber jeg på, at der vil være en solid front, der ikke lader sig besnakke med nogle »sociale« teorier på dette område, men erklærer, at parcelhusejerne har haft det svært nok i forvejen, vi skal ikke øge vanskelighederne yderligere.

Så endelig to ting, der sådan peger lidt mere ud i fremtiden. Jeg tror ikke, vi kommer uden om at få en ny diskussion her i tinget om den danske presse. Hermed tænker jeg ikke på spørgsmålet om støtte til pressen, jeg tænker på, at vi simpelt hen ikke kan være bekendt, at danske borgere – her tænker jeg ikke på politikere, for vi er ikke borgere i den forbindelse, vi er vildt, der må jages hele året – fredelige mennesker rundt omkring i dette land ikke kan føle sig sikker nogen steder, men kan jages og jages, og som ikke har hverken mod eller penge til i givet fald at føre sag. Jeg tror, det er på tide, vi slår helt anderledes hårdt ned på de misbrug, som notorisk finder sted hvert eneste år.

For os politikere ønsker jeg så bare én beskyttelse, og jeg ved godt, det ville for journalister være noget djævelsk, nemlig at vi altid havde ret til at svare. Det ville være djævelsk, det kan ingen journalist holde til, for han lever højt på, at han har det sidste ord. Jeg har et par gange forsøgt at lokke journalister til et møde. De har sådan ikke antyd det, men sagt rent ud, at jeg nærmest var en slags psykiatrisk tilfælde. Om det må man jo mene, som man vil, men har man sagt det, så skulle man vel også kunne forsvare det. Jeg har spurgt, om man ville komme til et møde. Ikke tale om, nej, nej. Man sad bare inde bag sit blækhus og skrev videre om disse tåber osv. Hvor ville det være dejligt at møde journalister, disse repræsentanter for den offentlige mening, hvor ville det være morsomt at træffe dem ude omkring på møderne og få en diskussion med dem! Jeg kan love medlemmerne for, at der blev en helt anden tone i den danske presse, hvis de skulle til at stå til regnskab mundtligt for, hvad de siger. Det ved jeg godt vi ikke kan. Det ville jo næsten være en bøddelhandling over for flere af dem. Derimod kan vi forlange med